

De geheime tuin

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

eenvoudigcommuniceren.nl

lezenvooriedereen.be

De geheime tuin maakt deel uit van de reeks *Wereldverhalen*;
beroemde verhalen, herschreven in eenvoudig Nederlands.

Oorspronkelijke tekst: Frances Hodgson Burnett
Bewerking in eenvoudig Nederlands: Joost Kingma
Redactie: Daniëlle Hermans
Vormgeving: Eenvoudig Communiceren
Coverbeeld: Shutterstock
Druk: Easy-to-Read Publications

© 2021 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag
worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige
wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen
of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

ISBN/EAN 978 90 8696 587 8

NUR 286

De geheime tuin

Frances Hodgson Burnett

IN MAKKELIJKE TAAL

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Inleiding

De schrijfster van *De geheime tuin* heet Frances Hodgson Burnett. Zij werd in 1849 geboren in Engeland. Haar vader overleed toen Frances drie jaar was. Een paar jaar later verhuisde het gezin naar Amerika. Ze waren erg arm. Om geld te verdienen, begon Frances verhalen te schrijven voor tijdschriften.

Eerst schreef Frances Burnett alleen voor volwassenen. Maar later ging ze ook kinderboeken schrijven. Zoals *De kleine lord* en *De kleine prinses*.

In 1909 kocht Frances een nieuw huis. Ze begon een tuin aan te leggen. Zo kwam ze op het idee voor *De geheime tuin*. Het boek verscheen in 1911 en werd haar bekendste kinderboek.

Frances Hodgson Burnett overleed in 1924.

De geheime tuin gaat over het weesmeisje Mary Lennox. Mary is een onaardig en eenzaam kind. Vanuit India wordt Mary naar haar oom in Engeland gestuurd. Die oom woont in een heel groot huis. Op een dag komt Mary erachter dat ze een neefje heeft dat ook in het huis woont. Die jongen is net zo onaardig en eenzaam als Mary. Maar dan vinden ze een geheime tuin ...

1 **Alleen**

Mary Lennox was geen aardig kind. Ze was klein en mager, en ze keek altijd een beetje boos. Maar dat was niet alleen de schuld van Mary.

Ze was geboren in India. Haar vader werkte daar. Haar moeder vierde altijd feest. Haar ouders zorgden niet voor Mary. Dat deden de bedienden. Mary werd een verwend en moeilijk kind, dat altijd haar zin wilde hebben.

Toen Mary negen jaar was, werd ze op een dag 's ochtends boos wakker. Ze werd nog bozer toen haar kindermeisje haar niet kwam halen. Er is iets raars aan de hand, dacht Mary, maar ik weet niet wat.

De rest van die dag, en ook de dag erna, kwam niemand Mary halen. Het was alsof iedereen Mary vergeten was.

Mary wist wel dat er mensen ziek waren, en ze hoorde allemaal enge geluiden in het huis.

Ze verstopte zich in de speelkamer, maar niemand kwam haar zoeken. Een keer sloop Mary naar de eetkamer. Die was leeg. Er stond wel een half opgegeten maaltijd op tafel. Er stond ook een glas wijn. Ze wist niet wat wijn was, en dat daar alcohol in zat. Ze had gewoon dorst en dronk de wijn op. Daarna ging ze terug naar haar kamer. Omdat ze wijn had gedronken, sliep ze heel erg lang.

Toen Mary weer wakker werd, was het helemaal stil in huis. Plotseling hoorde ze voetstappen. De deur van haar kamer ging open en een man kwam binnen. Toen hij Mary zag, keek hij verbaasd.

Hij vroeg: 'Wie ben jij?'

'Ik ben Mary Lennox', zei Mary boos.

'Waarom komt niemand mij halen?'

'Ach! Ze hebben jou achtergelaten', zei de man.

‘Waarom hebben ze mij achtergelaten?’, vroeg Mary, en ze stampte met haar voet. ‘Arm kind’, zei de man. Hij klonk verdrietig. ‘Er is hier niemand meer. Je kindermeisje, je ouders, de bedienden, allemaal waren ze ziek. Ze hadden cholera. Door die ziekte zijn ze nu allemaal dood.’

Een week later zat Mary op de boot van India naar Engeland. Ze ging bij haar oom wonen. Die heette Archibald Craven. Het huis van haar oom had ook een naam: Huize Misselthwaite.

Mary kwam aan in de haven van Londen. De huishoudster van haar oom, mevrouw Medlock, haalde Mary op. Mevrouw Medlock was een beetje dik. Ze had rode wangen en heel donkere ogen. Mary vond haar niet aardig, maar Mary vond eigenlijk nooit iemand aardig.

Mevrouw Medlock vond Mary ook niet aardig. Wat een lelijk kind, dacht ze.

Mary was erg nieuwsgierig naar haar oom.

Hoe zou hij zijn? In India hadden ze haar verteld dat hij een bochel had! Wat was dat? Mary voelde zich opeens heel erg eenzaam. Waarom hoorde ze nooit bij iemand? Ze hoorde zelfs niet bij papa en mama toen die nog leefden. Waarom was er niemand die aan haar vroeg hoe ze zich voelde? En niemand die aan haar vroeg hoe het met haar ging?

Mevrouw Medlock en Mary gingen met de trein van Londen naar het huis van Mary's oom. Mary droeg een zwarte jurk en een zwarte hoed. Door al dat zwart leek haar gelige huid nog geler.

'Wat weet je over jouw oom?', vroeg mevrouw Medlock.

'Niks', antwoordde Mary.

'Ik kan het je net zo goed vertellen', zei mevrouw Medlock. 'Jij gaat naar een vreemde plek toe.'

Mary zei niets.

'Het is best wel een mooi huis.'

Maar het is ook een beetje donker en droevig', ging de huishoudster verder. 'Het is zeshonderd jaar oud. Er zijn meer dan honderd kamers. De meeste kamers worden niet gebruikt en zitten op slot. Er zijn tuinen en er zijn bomen. Verder is er niets.'

Mary luisterde. Het klonk allemaal zo anders dan India. Alles wat nieuw was, vond Mary leuk. Maar ze wilde niet dat iemand zag dat ze het leuk vond.

'Nou,' zei mevrouw Medlock, 'wat denk je ervan?'

'Ik denk niks', antwoordde Mary.

'Kan het je niet schelen?', vroeg mevrouw Medlock.

'Nee, het kan me niks schelen', zei Mary.

'Jouw oom heeft een bult op zijn rug, een bochel', zei mevrouw Medlock.

'Voordat hij trouwde met jouw tante, was hij onaardig. Maar jouw tante was een fijne vrouw, en door haar werd hij ook aardiger. Maar toen zij doodging, werd hij vreemd.

Jouw oom vindt niemand leuk, en hij ziet nooit mensen. Meestal sluit hij zichzelf op in zijn studeerkamer.'

Hier werd Mary niet vrolijk van. Ze keek uit het raam van de trein en drukte haar lippen op elkaar.

'Er is daar helemaal niets te doen', zei mevrouw Medlock. 'Je moet jezelf bezighouden.'

Ze kwamen aan op het station. Daar stond een koets met paarden. Ze stapten in.

Ze reden door een paar dorpen. Het was al donker. Behalve de oranje lampen van de koets zag Mary niets.

Ik vind er niets aan, dacht Mary. Ik vind het helemaal niks. En ze drukte haar dunne lippen nog steviger op elkaar.